

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

NYT FRA LOKALHISTORIEN

UDGIVET AF LOKALHISTORISK SELSKAB FOR BRØNSHØJ, HUSUM OG UTTERSLEV

Lokal biografreklame fra 1925

Nyt fra Lokalhistorien ønsker alle medlemmer glædelig jul i farver!

NYT FRA LOKALHISTORIEN udkommer fire gange om året. Eftertryk er tilladt efter aftale og med kildeangivelse. Bladet modtager meget gerne indlæg fra medlemmerne, men redaktionen påtager sig intet ansvar, hverken for indhold eller for korrektur.
Redaktion: Bo Öhrström (ansvarshavende).

Forsiden

Lokal biografreklame fra 1925. En nissemand gør opmærksom på Kjørups Lager, der ligger i 'Biografgaarden' og kan byde på tæpper, kurvemøbler, divaner o.l. Dette reklamedias er blevet vist i Brønshøj Biograftheater, der i årene 1917-26 lå på adressen Frederikssundsvej 150 i den ejendom, hvor Kirstens Konditori er i dag. Hele ejendommen blev bygget 1917 med stor ny biograf, hvis sal strakte sig ind i baggården, som minsandten også kan ses den dag i dag. I generationer er den blevet kaldt 'Biografgården', hvor der senere bl.a. var barnevognsfabrik og skomager. Glasdiapositivet er fra en samling, som Lokalhistorisk Arkiv har fået mulighed for at få adgang til.

Indhold

Hjørnet af Frederikssundsvej og Husumvej – af Yrsa Holm Kristensen	3
Erik Ipsen Arup eller bare Erik Arup – af Svend Ole Nielsen	6
Mine første år i Brønshøj – af Henning Bech Johansen	13
Besøg på Emdrupborg - udflugt d. 17. sept. 2019 – af Helge Baun Sørensen	19
Ny bog! Husumbogen af Helge Baun Sørensen	22
Arrangementer og møder (herunder generalforsamling)	22
MobilePay – nyt nummer til betalinger 324850	23
Åbent i Lokalhistorisk Arkiv alle torsdage kl. 18:00-20:00 helligdage og skoleferier undtaget	23
Adresser	24

BRØNSHØJ MØBEL- OG PARTIVARELAGER ved K E F Kjørup Frederikssundsv. 150 Brh. ☎ Bella 538 KRAK 1925
Divaner en gros. Forlang Prisliste.

Hjørnet af Frederikssundsvej og Husumvej

af Yrsa Holm Kristensen

Smedjen på Frederikssundsvej 301 startede i smedens hus på Højdegårdens jord (matr. 13) på hjørnet af Husumvej og Frederikssundsvej. Her var smedemester Grønvold smed lige indtil 1910. Han var veteran fra krigen i 1864.

På skattelisten fra 1901/02 fra Husum ses ovennævnte smedemester J.J. Grønvold opført med en indtægt på 1.004 kr.

Smedemester Christian Andersen købte smedjen af Grønvold i 1911. Det var dengang en faldefærdig rønne, som han satte i stand med bl.a. nye tagvinduer og nye skorstene.

Udviklingen i Husum kom i gang, grøfterne skulle nedlægges, og der skulle være større og bredere veje, så landevejen skulle derfor udvides. Ved Frederiks-

sundsvejs udvidelse i 1924 måtte smedens hus så fjernes, men i stedet blev der bygget den store nye ejendom, der gik fra hjørnet af Husumvej og hen til indgangen til Ågerupvej, hvor jeg boede i "Glumsparken".

Smedens hus

Ejendommen fik navnet "Grønvoldhus" et navn, som man i dag stadig kan se på hjørnet af huset. Det vil sige, at huset blev opkaldt efter den første smedemester fra det gamle smedehus, der hed Grønvold.

Bag porten, som i dag er dækket til, her fik smeden så til huse.

Bag porten opførte smedemester Chr. Andersen så sin nye smedje, og hele gården på den anden side af huset blev også brugt af smeden.

Brønshøj Avis skrev den 20. oktober 1933 om smedemester Chr. Andersen's 70-års fødselsdag.

”Smeden i Husum 70 år.

Torsdag den 26. fylder smedemester Chr. Andersen i Husum 70 år. Chr. Andersen eller ”den ildfaste”, som han populært kaldes blandt sine venner, hører til den gamle solide håndværkertype, der lærte faget under den gamle, ikke altid lige blide værkstedsmoral, der trods al hårdhed skabte den dygtige håndværker.

Chr. Andersen er jyde – den seje, stolte jyde – der trods mange års ophold i København, stadig taler jydens smukke brede mål. I en lang årrække var Andersen smedemester under Københavns Sporveje, det var dengang, der var hestesporvogne og busser, hvis gamle ”lotter” tit trængte til en kyndig hånd, så skoen ikke trykkede, og her var ”den ildfaste” manden, hans motto kun de passende have været: ”Halter hesten så lad mig”.

I 1911 købte Andersen den gamle smedie i Husum, der nu oplevede sin renæssance, herfra lød atter de klangfulde hammerslag, når smeden og de 4 sønner, der alle er oplært af faderen, bøjede det hvidglødende jern til hestesko.

For ca. 8 år siden, da Frederikssundsvejen blev omreguleret, blev den gamle smedie revet ned, og en smuk, moderne ejendom kom til at erstatte denne, men Husum mistede alligevel ikke sin smedie, idet Chr. Andersen lod indrette et godt moderne værksted, hvorfra en af sønnerne, den kendte Adolf Andersen fører virksomheden videre.

Nu er smeden 70, og han passer sin ejendom sammen med sin dygtige, trofaste hustru, men det kan endda hænde, han lader hammeren klinge på den gamle ambolt, ved hvilken så meget sort genstridigt jern har måttet lade sig forme under den jyske smeds kyndige hænder.

Hans venner vil ønske ham held og lykke på fødselsdagen og i fremtiden og ”Brønshøj Avis” føjer også sine gode ønsker til disse.”

Sønnen Adolf Andersen førte smedjen videre efter sin far indtil 1969. Jeg husker stadig smedjen som man kunne se inde fra gården, hvor jeg boede.

Adolf Andersen var både vogn og beslagsmed, og engang imellem kunne man inde i gården se en kare, der fik lavet nye hjul m.m. Der var bygget en speciel skorsten i gården til essen.

Alle i Husum kendte Adolf, han lavede meget arbejde for bønderne og gartnerne, og der stod også tit heste i gården - der skulle have "nye sko".

Efterhånden som gårdene, gartnerierne og derved også hestene forsvandt - da de store nye bebyggelser skød op - ja, så forsvandt også smedens arbejde, og han måtte "dreje nøglen om".

Hjørneforretningen i Grønvoldhus hvor der var indgang til to forretninger. I den ene side var Stoppestedets Shop, som var et Parfumeri, og i den anden side var der en Tobakshandel (Sv. Aa. Møller). Der kom senere Skjold Burne og en blomsterforretning. På et tidspunkt var der "Peters Vinhandel" i begge forretninger.

Buntmager Gerda Andersen lå et trin oppe i huset, og der kunne man for et beløb få opbevaret sin pels om sommeren. Så lå der bl.a. en osteforretning, hvor vandet løb ned over ruden.

Rundt om hjørnet på Husumvej startede byggeriet af en stor ny ejendom i 1952. Vi kunne fra vores vinduer på Ågerupvej se lige over til byggeriet, som lå parallelt med vores hus på den anden side af vores legeplads. Den store ejendom med de 146 lejligheder og 4 forretninger var klar til indflytning om sommeren i 1953 mindre end et år efter, at det første spadestik blev taget. De 116 lejligheder lå ud mod Husumvej og de 30 mod Smørumvej.

Jeg husker, at de 4 forretninger dengang var Nørgaard-Kristensens skotøjshandel, Schous fabriksudsalg (Schous Fabrik havde dengang små forretninger rundt omkring i byen, der solgte deres varer), så lå der en meget lille Irma og derefter Husum Boligmontering.

Erik Ipsen Arup eller bare Erik Arup

af Svend Ole Nielsen

Indledning

Erik Arup var formentlig nok den mest markante og omdiskuterede historiker i Danmark i 1900-tallets første halvdel, og han omskrev i 1920-erne og frem til 1932 store dele af Danmarkshistorien på en så omfattende måde, at der på den baggrund opstod stridigheder mellem ham og samtidige historikere. Det var især historikere af en mere traditionel og konservativ opfattelse af, hvordan en sådan Danmarkshistorie skulle skrives, der gjorde indsigelse mod et så omfattende brud med den hidtidige måde at skrive Danmarkshistorie på.

I denne tekst vil jeg tage udgangspunkt i de mange år han tilbragte i huset ved terracottafabrikken på Frederikssundsvej 78 nær ved den nuværende Hulgårds Plads. Her boede han hos sin mormor, onkel, tante og kusiner m.m. Om det særlige forhold han fik til den nære familie i huset og til stedet og livet i området i øvrigt.

Erik Arup blev født 1876, og hans forældre var lægen Peter Arup og hans mor Malvina Ipsen. Han voksede op i Slangerup og tilbragte sine første skoleår i Slangerup. Det blev hurtigt klart, at det kvikke og fremmelige barn, som han viste sig at være, skulle fortsætte på en latinskole for at tage en studentereksamen og det blev hos mormoren, der var enke efter terracottofabrikkens grundlægger, og hos resten af familien i Utterslev.

Fra 1887 til 1904 boede Erik Arup med mindre mellemrum i beboelsesbygningen på Frederikssundsvej 78 sammen med resten af familien Ipsen. Det var den beboelsesbygning i to etager, der kan ses på illustrationen herefter, og som blev opført i 1873 i forbindelse med Bertel Ipsens bryllup. Han var søn af terracottafabrikanten Peter Ipsen. Efter erhvervelsen af grunden på fire tdr. land i 1847 havde Peter Ipsen opført en bygning på stedet, hvor han indrettede et terracottavareværksted, og hvor produktionen af sådanne varer skulle foregå. Efter en udvidelse flyttede familien nogle år senere hen på fabrikken efter at have boet på første sal i det såkaldte "høje hus", der lå længere oppe ad Frederikssundsvej mod Brønshøj.

Fabrikken og beboelsesbygningen på Frederikssundsvej 78, hvor Erik Arup flyttede ind i 1887 på 1. sal i beboelsesbygningen tv. Den blev opført i 1873. Malet ca. 1873 af fru C. Mulvad, dekorationsmaler på fabrikken.

Tidligere havde Peter Ipsen efter i seks år at være blevet oplært på den kongelige porcelænsfabrik et ønske om at påbegynde en egen brænding af terracotta-ting. Han igangsatte en sådan produktion i en gammel smedje på Nørrebrogade over for Assistens kirkegård i 1843 samme år, som han blev gift med Louise Christine Bierring. Da han fik mulighed for at købe en grund på Utterslev mark i 1847, slog han til, og han fik således her plads og mulighed for at udvikle sin virksomhed i højere grad end på Nørrebrogade. Peter Ipsen døde imidlertid allerede i 1860 kun 45 år gammel, men virksomheden var da allerede velkonsolideret. Enken fortsatte den under navnet "Peter Ipsens Enkes terracottafabrik" og ledet af enken Louise Christine Ipsen. I deres ægteskab havde de fået 4 børn, hvoraf den ældste søn Bertel Ipsen født 1846, overtog ledelsen af virksomheden efter sin mor i 1865 efter at have udført sit svendestykke. Den næstældste Malvina Ipsen blev i 1875 gift med lægen Peter Arup fra Slangstrup. Ægteparret fik fire børn, hvoraf Erik Arup var den ældste.

Da Arup var fyldt 11, skulle han fortsætte på latinskolen med henblik på at tage en studentereksamen. Fra Slangstrup lå den nærmeste latinskole Frederiksborg katedralskole i Hillerød. Det blev dog besluttet, at han skulle fortsætte i skolen på Nørrebro latin- og realskole i Ravnsborggade. Det skyldtes, at han kunne bo hos sin mormor i det nærliggende Utterslev. Desuden var jernbaneforbindelsen fra Slangstrup den gang så besværlig, at det var umuligt for ham at bo hjemme.

Ungdomsfoto af Erik Arup

Hans mormor fik indrettet et hyggeligt lille værelse ved trappen på første sal. Hermed indledtes en lang periode, hvor Erik Arup med kortere afbrydelser boede i hjemmet på Frederikssundsvej i de næste godt 15 år. Det er vanskeligt at fastslå med sikkerhed, men meget tyder på, at han efter at have færdiggjort sine studier i 1901 har haft sit værelse stående til rådighed, når han var i København for at låne bøger på Det Kongelige Bibliotek eller benytte sig af andet materiale i forbindelse med sin forskning og historieskrivning. Samtidig havde han jo også en del erhvervsarbejde i København. Således var han ansat på Ritzaus bureau 1903-04. Ellers boede han i Slangerup hos forældrene.

I hjemmet på Frederikssundsvej

Alt tyder på, at Arup befandt sig godt i de nye omgivelser, og at han havde et udmærket forhold til sine to næsten jævnaldrende kusiner Georgine og Fanny samt de andre unge mennesker, der kom i huset. Det giver kusinen Georgine i hvert fald udtryk for i sin erindringsbog om livet i virksomheden på terracotta-fabrikken og i hjemmet samme sted. I 1889 flyttede også Eriks søster ind i huset på Frederikssundsvej for at gå i skole på Nørrebro søsterskole, hvor hun og Georgine gik i skole sammen de næste tre år. Georgine mente, at de unges samvær i huset skabte et så nært forhold mellem dem, at det ikke var meget forskelligt fra et søskendeforhold.

Georgine erkendte senere, at Erik Arup efterhånden kom til at præge dem ved sit kvikke hoved i samtaler med dem og ved sin store diskussionslyst. Han virkede inspirerende og ansporende på dem. Det var noget hun og de andre jævnaldrende blev klar over, efterhånden som de blev voksne.

Georgine nævner selv nogle gange, hvor hun både blev ansporet og lod sig inspirere til at foretage sig noget, som hun ikke selv ville have taget initiativ til.

Da Georgine gik på Nørrebro døtreskole havde hun haft en meget dygtig og engageret fransklærerinde, som havde givet hende et godt og solidt grundlag for videre studier. Og hun havde lyst til at fortsætte sådanne studier. Det var Erik Arup blevet opmærksom på, og på et tidspunkt havde han foreslået hende, at hun med sin store interesse for fransk burde tage ind og høre på Nyrops forelæsninger på universitet (Kristoffer Nyrop var professor i romanske sprog og litteratur ved Københavns universitet). Georgine havde ikke forestillet sig det som en mulighed, da hun jo ikke var student, men forelæsninger var dengang åbne for alle. Hun havde taget mod til sig og var taget derind for at overvære forelæsningerne af Nyrop. I sine erindringer, der formentlig er skrevet engang i 1940-erne (måske efter 1943, hvor virksomheden holdt 100-års jubilæum), sender hun en venlig tanke til sin kære fætter Erik og beretter samtidig om den store glæde og den megen gavn, hun havde af at gå der i flere semestre.

Georgine, som blev kaldt Gisse, har også berettet nærmere om det daglige samvær i hjemmet på Frederikssundsvej, hvor der opholdt sig tre generationer, og med Erik Arup som det nære familiemedlem; i perioder også sammen med sin søster Hilleborg, der så boede oppe hos sin mormor på første sal. Om aftenen hyggede de sig sammen sommetider med at spille whist; andre gange opstod der en diskussion om et eller andet emne. Som oftest var det Erik Arup, der tog initiativet hertil. Georgine Ipsen udtrykte det på denne måde: "Han morede sig med at sætte ting på spidsen og gøre sort til hvidt, men han var jo en kilde til stadig fornyelse af tanker og forestillinger."

Måske kunne de to kusiner synes, at Erik Arup af og til kunne virke en smule arrogant og udvise en manglende forståelse for det huslige arbejde. På et tidspunkt, da han var over sin tidligste ungdom, mente han, at Gisse og hendes søster Fanny spildte tiden med at sy kantebånd på nederdelen, og "at de sad og nørklede," som han kaldte det. De to kusiner skulle i stedet prøve at udvide deres ånd ved læsning eller ved at følge forelæsninger på universitetet. Gisse bemærkede hertil senere i sine erindringer, at Erik ikke forstod, at tøjet jo måtte holdes i orden, og at de lange nederdele, som man dengang brugte, ofte trængte til et eftersyn.

Et stykke nede bag gavlens på den grå betonbygning i forgrunden boede familien Ipsen med tre generationer i slutningen af 1800-tallet i et hus omgivet af terracottafabrikens bygninger. Det var også her, Erik Arup boede fra 1887-1901 med nogle få perioders undtagelse.

Selskabelighed og venskaber

Terracottafabrikanten Bertel Ipsen og hans familie hørte til den bedrestillede del af befolkningen i bydelen. Familien plejede også social omgang med andre i området, der havde en vis social status, som f.eks. de store gårdejere bl.a. familien Beyer på Frederiksgården og grosserer H.C. Jensen på Utterslevgård. Også tekstilfabrikanten Zederkop, der havde en fabrik kaldet Uttersløvsminde lidt længere nede af Frederikssundsvej, tilhørte denne kreds.

Ofte samledes personerne i denne kreds til whist-aftener, hvor man skiftevis mødtes i de forskellige hjem. Der blev så trakteret med kaffe og bagværk, og der

var altid en livlig stemning. Også Erik Arup deltog med liv og lyst i spilleelskaberne.

Mens Erik Arup gik i Nørrebro real- og latinskole, stiftede han et nært venskab med den jævnaldrende Roger Henriksen. Et venskab der holdt lige indtil Roger Henriksens alt for tidlige død i 1926. Roger Henriksen modtog lige fra barndommen undervisning i klaver- og violinspil. Han kom ofte i hjemmet på Frederikssundsvej 78, hvor han ved fester og større sammenkomster spillede på klaver eller akkompagnerede til Gisses sang og til violinspil. I 1905 blev han Erik Arups svoger, da han giftede sig med Arups søster Hilleborg. Skønt Roger Henriksen blev uddannet som jurist, blev musikken hans livsbane. Han ernærede sig dels ved at komponere og dels ved undervisning af elever i klaver- og violinspil.

En anden af Arups nære venner var den et år ældre Valdemar Byrdal. Det blev et venskab, der varede livet ud. Byrdal blev senere en fremtrædende landsretssagfører. Det blev et venskab, der også fik indflydelse på Arups historieforskning, hvad der kom til udtryk i en tale, som Arup holdt ved vennens 60-års fødselsdag i 1935. Her giver Arup ham æren for at have fremkaldt sansen for retslivets betydning hos ham selv. Byrdal var uden tvivl en af de personer, han betragtede som en af det praktiske livs mænd, som han så gerne lod sig inspirere af som historiker.

Studier og erhvervsarbejde

I forbindelse med udarbejdelsen af større opgaver boede han ofte i hjemmet på Frederikssundsvej. Hans guldmedaljeafhandling om Arild Huitfeldts krønike, som han skrev under sit historiestudie, blev til der. Arup brugte et helt år på udarbejdelsen af en guldmedaljeafhandling om Huitfeldts kilder. Det blev til 126 sider skrevet på skrivemaskine, der dengang var en forholdsvis ny opfindelse i 1898, da afhandlingen lå færdig. Resultatet fik en særdeles tilfredsstillende bedømmelse. Gisse nævner i sine erindringer, at han stadigvæk betragtede huset på Frederikssundsvej som en slags andet hjem. I 1907 i forbindelse med forsvaret af sin doktordisputats om tysk og engelsk handelshistorie i universitetets aneks, kørte han derind i familiens hestetrukne landauer, og alle i huset tog med derind for at overvære den store begivenhed.

Selve udarbejdelsen af doktordisputatsen var dog primært foregået andre steder. Dels hos hans farbror Frederik Arup i London og dels i Hamborg. Han havde derefter færdiggjort disputatsen i lægeboligen i Slangstrup. I London var der i 1876 blevet grundlagt en forretning, der forhandlede P. Ipsens Enkes berømte kunstindustrielle produkter, og den blev i mange år succesfuldt bestyret af Eriks farbror Frederik Arup. I forbindelse med udarbejdelsen af sin doktordisputats skulle Arup bl.a. til London for at finde materiale til sin disputats på British Lib-

rary og andre steder, og i den forbindelse kunne han bejljgt bo hos farbroren. Også en anden farbror boede i udlandet. Johannes Arup, der var dyrlæge, var først ansat som kongelig veterinærkonsulent ved den danske kvægekspor i Newcastle og siden fra 1895 i samme stilling i Hamborg. Det var især i samtaler med ham, at han fik skærpet sin sans for det praktiske livs vilkår. Han indså, at historikerne måtte gøre produktionen, ”menneskenes praktiske virksomhed”, til genstand for forskning.

Tilbage i oktober 1905 sad således Erik Arup hjemme i forældrenes bolig i Slingerup og var frustreret over, hvor lang tid det tog at få gjort den disputats færdig, som han skrev på. Før den var færdiggjort, kunne han ikke regne med en fast stilling og havde følgelig heller ikke økonomisk grundlag for at gifte sig, som han længtes så stærkt efter. Hos Frederik Arup og hans kone havde han under sit ophold i London mødt Clara Sonny Dahl. Erik og Clara var kort tid derefter blevet forlovet, og i et brev til hende i oktober 1905 skrev han følgende: ”Lille prinsesse, hvor vil jeg gerne give mig til at tjene penge, så snart dette arbejde er færdigt – så mange som jeg overhovedet på nogen måde kan overkomme – jeg vil skrabe dem sammen og stjæle dem – for livet er kun udholdeligt når du er hos mig....”

Han havde under studierne og efter studierne haft kortere og længere forløb af erhvervsarbejde. Fra 1894-1901 havde han været regnskabsmedarbejder ved Creditkassen for landejendomme i Østifterne. Han takkede senere i et festskrift til samme creditkasse for ”mange lykkelige arbejdstimer” der. Efter sin magisterkonferens i 1901 havde han en ansættelse på Ritzaus Bureau et års tid (1903-04).

I 1908 blev han konstitueret underarkivar i Udenrigsministeriet og blev det følgende år udnævnt til arkivar samme sted. De næste godt fem år gennemførte han her en stærkt tiltrængt reorganisering af arkivet.

I 1914 udnævnte Det Radikale Venstres konseilpræsident (statsminister) C. Th. Zahle ham til departementschef for sit ministerium og gjorde ham samtidig til fungerende statsrådssekretær. Erik Arups ansættelser i statsadministrationen skyldtes vel til dels hans medlemskab af og nære tilknytning til Det Radikale Venstre, samt at netop dette parti i disse år havde deres absolutte velmagtsdage, idet de besad regeringsmagten fra 1909-1910 og igen fra 1913-20 på baggrund af et radikalt-socialdemokratisk folketingsflertal.

I 1912 var der blevet en stilling ledig som professor i historie ved Københavns Universitet efter J. A. Fridericias død. Arup var med i kapløbet om stillingen, som dog i sidste ende gik til Aage Friis. Erik Arup var meget skuffet herover, men professor blev han dog nogle år senere i 1916, da Kr. Erslev skulle fortsætte som rigsarkivar. Dermed blev et professorat ledigt, og valget faldt på Erik Arup, der i de næste godt 30 år fortsatte i stillingen som universitetslærer i historie ved Københavns Universitet, inden han i en alder af 61 år afgik som professor.

Foto af Erik Arup som ældre i 1946.

Arups historiesyn

På en så beskednen plads, som dette blad giver mulighed for, kan der naturligvis ikke ydes Arup og hans historiesyn fuld retfærdighed, men nogle få karakteristiske træk kan dog nævnes.

I det første bind af Arups Danmarkshistorie spiller bonden hovedrollen. Bondens liv som det kunne opleves omkring gården, i landsbyen og i driftsfællesskabet. Heraf udspringer samfundsorganisationen: forhandlingerne på herredstinget og lokaladministrationen. Grundideen er udtrykt i karakteristikken af nyopdyrkningen i 1100- og 1200-tallet, der omtales således af Arup: "Det var mænd som Bjørn og hans sønner, der i hin tid gjorde landet rigere ved deres arbejde; og deres gerning fortjener nok så meget at mindes af historien, som deres, der gik på korstog mod Vender eller Ester med Absalon og Andreas Sunesen."

En konsekvens af hans historiesyn er, at konger, stormænd og militær behandles med reservation. Her stod han i modsætning til den konservative historieskrivnings traditionelle hovedemner. Et lille eksempel herpå er, at Arup fratog de danske konger deres tilnavne og erstattede dem med et nummer, således at det ikke kom til at hedde Knud den Store, men Knud den 1. Ikke Knud den Hellige, men Knud den 2. For den radikale Arup var kongernes, krigenes og udenrigspos-

litikkens historie kun overfladen af Danmarks historie og ikke det, der virkelig betød noget for folkets indre udvikling og for den brede befolknings historie. I forbindelse med skildringen af de kongelige håndfæstninger kom hans forkærlighed for kanslere og andre rådgivere fremfor konger tydeligt til udtryk.

Thyge Svenstrup har i sin store biografi om Erik Arup påpeget, at han var dristig i sin forskning. Nogle gange måske også lidt for dristig. Noget der formentlig hang sammen med hans personlighed og mentalitet, der ofte kunne udløse konflikter. Deriblandt hans udviklede sans for paradokser samt hans hang til at fremkomme med provokationer. Lysten til at provokere var en personlig egenkab, som han også optrådte med i hjemmet på Frederikssundsvej 78 i 1890-erne. Her måske mere som et godmodigt drilleri. Kulminationen kom i Helsingør Byret i 1939, hvor næsten hele det danske historikermiljøs store navne optrådte som vidner for og imod ham. Og med en omfattende pressedækning.

Tilbage står han dog med sine mange provokerende om- og nyvurderinger af personer og begivenheder og med sit grundlæggende materialistiske historiesyn, der skød åndelige, religiøse og ideale motiver i baggrunden til fordel for økonomiske faktorer. Med sin nye helhedsopfattelse blev hans historieskrivning et eksempel på et omfattende brud med periodens konservative historietradition.

Inga Floto, en af de dansk historiografis vigtigste forskere, har måske i et lidt snørklet sprog om historikeren Erik Arup skrevet, at hans produktion var uhyre alsidig, kronologisk såvel som tematisk, og hun fortsætter: ”Hans forfatterskab rummer store værker (som disputatsen og danmarkshistorien), der viser hans glimrende evner for at se strukturer og trække lange linjer, såvel som skarpsindige punktanalyser af stedvis provokerende karakter.”

Benyttet litteratur: Thyge Svenstrup: Arup (2006), Georgine Ipsen Erindringer, udg. af Kathrine Jørgensen og Bente Host. (2010) Bente Holst: P. Ipsens Enke. En keramisk fabrik gennem 100 år. (1990) Samt diverse artikler i Historisk Tidsskrift og dagblade.

Mine første år i Brønshøj

af Henning Bech Johansen

Barndomsminder fra Sandbygårdvej. Henning Bech Johansen er medlem af Lokalhistorisk Selskab og har skrevet erindringer fra drengeårene i det markante, gule byggeri ved Annebergvej/Bellahøjvej. Vi bringer her 1. del.

Jeg er født på Skt. Josef Hospitals fødeklinik. Sikkert fordi det var gratis eller i hvert fald billigt. Der går mange historier om denne begivenhed; men den, jeg bedst kan lide, er en, jeg selv har lavet. Montgomery sagde en gang om den dan-

ske modstandsbevægelse, at den var "second to none!" Det var jeg også, da jeg blev født, for jeg lå ved siden af min mor, og på den anden side sad nonnen. Alt-så var jeg "second to nun". Den anden historie handler om, at hospitalet jo er blevet nedlagt, og jeg mener, at det er fordi nonnerne har set mig, så mistede de lysten til at være nonner.

I 1948 fik jeg en lillesøster, så flyttede vi til Sandbygårdvej nr. 17 i Brønshøj, og her begynder livet rigtig. Opgangen ligger i et kompleks, der har navnet "Solbjerg". Det kaldes en gård, som var omgivet af Sandbygårdvej, Næsbyholmvej, Bellahøjvej og Annebergvej. Der var 24 opgange hver med 3 etager. Der var 6 lejligheder i opgangen, og vi boede på første sal til højre. På Sandbygårdvej var der to værelser men ikke noget bad og heller ikke varmt vand, så vi blev som børn vasket i køkkenet, og senere satte vi et vandfad op på toiletkummen, man

kunne så vaske sig i vandet i fadet og efter brug hælde det brugte vand i to-iletet. Lejligheden var på ca. 40 m². Det ene værelse var dagligstuen og det andet soveværelset. I soveværelset stod også spisebordet. Til at begynde med sov vi alle fire i soveværelset; men senere anskaffede mine forældre en sovesofa, så de kunne sove i stuen, og der blev også anskaffet et par køjesenge til min søster og mig. Det gav så lidt mere plads.

1950. Søster Nina og Henning

Det var jo de store årganges tid, så der var mange børn i gården. I vores opgang boede Jørn og Susanne i st. tv, Steen & Ebbe, der var tvillinger, og deres søster Lone i st. th. Min søster og jeg 1. sal th. og på 2. sal Anne Marie, som flyttede relativt hurtigt. De, der flyttede ind efter hende, var noget ældre, så dem havde vi ikke så meget at gøre med. Beboerne i de sidste to lejligheder i opgangen var ældre. Vores naboer var ægteparret Larsen, hvor konen så lidt efter os, når vi som små var alene hjemme. De holdt Ekstrabladet, og vi holdt Politiken, så vi byttede avis i løbet af dagen. Min mor og fru Hansen i nr. 13 byttede ugeblade. Vi holdt Hjemmet, og de holdt Familie Journalen. På anden sal boede hr. Christiansen. Han havde om sommeren et job som toiletmand på toiletlet under koncertsalen i Tivoli. Det var ikke noget, han talte om, og vi vidste det kun, fordi nogen havde mødt ham derinde. Man kan sikkert forestille sig, hvad vi børn kaldte ham. Nå nej, kun de andre børn selvfølgelig. [...]

Annebergvej slynger sig over mod Brønshøjvej med Vandtårnet i det fjerne. På begge sider af vejen ligger det gule byggeri med bl.a. lejlighederne på Sandbygårdvej, hvor Henning voksede op. Det omfattende, smukke boligkompleks blev bygget 1927-33 med Johannes Strøm Theisen (1878-1950) som arkitekt. foto hbs

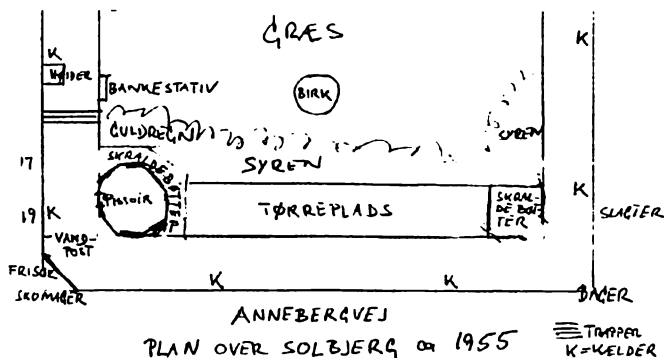
Gården

Midt på Sandbygårdvej er der en port, som fører fra gaden ind i gården. Dengang var den ikke låst; men det er den i dag. I porten kunne man søge ly, når det regnede. I dag kan man se mange navne skrevet ind i murstenene (bl.a. min søsters med telefonnummer og det hele). Hvad man ikke kan se er, at jeg engang var med til at lave hærværk, idet der var lidt mørtel tilbage fra en istandsættelse. En søndag, hvor vi kedede os, kastede vi rundt med mørtlen. Der kom pletter på det nymalede, så det måtte gøres om. Vi sagde selvfølgelig, at det ikke var os, og det fik heldigvis ingen følger. Jeg tror nok, at min mor var klar over, at jeg havde været med.

For enden af græsplænerne ved tørrepladserne var der anlæg med syrener og enkelte træer som f.eks. guldregn, som vi fik at vide var giftige, så vi holdt os lidt væk fra dem. På græsplænen op mod Næsbyholmvej stod et stort kastanje-træ og mod Annebergvej en birk. Et par steder mod Sandbygårdvej var der et lille anlæg med syren. Om efteråret kastede vi pinde op i kastanje-træet for at få kastanjeerne til at falde ned. Man kunne også bruge en bold; men der var jo risiko for, at den blev hængende oppe i træet, så det var ikke nogen god idé. Mht. ka-

stanjer, så skete det, da jeg og min søster var små, at vores mor, som på det tidspunkt havde morgenrengøringsarbejde på Kabelfabrikken, efter arbejdstid gik op i Bellahøjparken og samlede kastanjer op. En morgen, da hun ikke kunne finde nogen, mødte hun opsynsmanden ("Vagger" som vi kaldte ham). Det viste sig, at han allerede tidligt havde været ude og samle dem op, så han gav vores mor en ordentlig pose fyldt. Vi børn var ellers bange for ham; men her fik han lidt kredit. [...]

Udsnit af Hennings kort over gården med de mange steder, der var børnenes domæne. Vejen til højre er Bellahøjvej, til venstre er det Sandbygårdvej

Foruden skjul kunne man jo spille bold med to bolde op ad muren, mens man fremsagde en remse. Man kunne også slå en bold i cementen og efter tredje gang svinge benet over bolden, men man sagde: "En, to, tre roulade", hvad det så end betød. Man kunne også lege krig, hvor man stod ved en med kridt tegnet cirkel, der var inddelt i lande. Når man så havde meldt krig til et land og vundet, fik man lov til med kridt, mens man stod på et ben, at tegne en streg på fjendens område. Man havde så på den måde øget sit areal.

Man måtte selvfølgelig ikke spille fodbold på græsplænerne. Det kunne de ikke tåle, og viceværten, Pedersen, holdt nøje øje med det. Man måtte heller ikke gå på plænerne, før de var slået tre gange. Der var ikke noget med motorklipper. Pedersen brugte en ganske almindelig tromleklipper, så det tog sin tid. Når man så måtte gå derind, kunne man jo tage et tæppe og ligge der og spise håndmadder og læse tegneserier. Maden fik man ved, at ens mor kastede en madpakke ned fra køkkenvinduet. Ja, man kunne endda bede om en ostemad uden mad, så fik man et stykke ost.

Når græsset var slået, var der en masse afklip. Det kunne man bruge til at lave små hytter til dukker eller legetøjssoldater. I 50'erne var små plastiksoldater in, og der var både tyske og amerikanske, så man kunne lege lidt krig. Det var derfor ikke særligt morsomt, når ens mor midt i det hele råbte ud af vinduet: "Henning! Kom op! Du skal til dans." Det var årsagen til meget drilleri. Især hvis

man blev set på vej til afdansningsbal i matrostøj. Danseskolen var Larsen & Gottlieb under Grøndalsbiografen.

Sandkassen fik nyt sand hvert forår. Der var så et par gode dage, hvor sandet var lidt fugtigt, så man kunne bygge slotte. Man kunne også lave rutsjebaner til tennisbolde. Det gjaldt så om at få så meget fald på en del, så bolden kunne løbe op over nogle af de små bakker, der var indbygget i banen. I sommertiden kunne man finde på at kigge efter bier i rosenblomsterne omkring rundingen. Hvis man så fandt en, kunne man samle kronbladene, så bier var fanget i blomsten. Så plukkede man den og løb hen til sandkassen, mens man råbte: "Jeg har en!". Så gravede man blomst med bi ned i sandet og stod og så på, når bier gravede sig ud. Hvis man var meget uheldig, kunne man blive stukket. Det gjorde nas. [...]

Nedgangen til kælderen foregik via en trappe, som blev kaldt en kælderhals. Den var lidt stejl, så det var besværligt at slæbe cyklen ned og op. Da Kelder-næsmorderen flygtede fra fængslet i 1952, hvor jeg var 6 år gammel, fik jeg det åbenbart galt i halsen. Jeg fik det til kælderhalsmorderen, og i en lang periode gik jeg ikke gennem kælderen alene. I stedet gik jeg ind og ud af gadedøren og gennem porten. I kælderen var der et kælderrum til hver lejlighed. Her kunne man anbringe ting, som man ikke ville have i lejligheden. Rummet blev også brugt som cykelskur, hvis man ikke bare satte cyklen i kældergangen. Kælderen til nr. 17 var sammen med nr. 19. I enden ved nr. 19 var der et fyrrum, hvor viceværtten om vinteren fyrede med kul, som blev leveret via en sliske fra gadesiden. Der var faktisk mange fyrrum i komplekset, for centralvarmen var i begyndelsen ikke så effektiv; men på et tidspunkt fik man installeret oliefyr, og så behøvede man ikke så mange. I den anden ende af kælderen var der en vaskekælder. Brugen af denne gik på omgang mellem beboerne, og der var en grukedel og en vridemaskine, som måske hjalp lidt; men det at vaske var besværligt og tog som regel hele dagen. Hvis det regnede, så man ikke kunne hænge tøjet ud, måtte det slæbes op på loftet, hvor der foruden et pulterkammer til hver lejlighed også var et fælles tørreloft. Engang var der nogen af de andre børn, der havde lavet teater på et tørreloft på Næsbyholmvej. Vi andre betalte så et mindre beløb for at se det. Det var mest små sketches. Indtægterne blev sendt ind til Giro 413, hvor et af numrene, jeg tror, det var nummer tre efter radioavisen, var børnepladen. Så vidt jeg husker, var der ikke nogen fra Solbjerg, der fik spillet noget. En anden gang havde ham, der boede over radioforretningen på den anden side af Bellahøjvej, også lavet cirkus. Vi blev lokket med, at vi kunne se Kaptajn King springe fra 10 gange sin egen højde og ned i et vandbassin. Det viste sig, at han havde en figur af King fra RCMP, der var fem cm. høj. Han blev så kastet ned fra en halv meters højde. Da følte vi os snydt.

Ved nogle af kældernedgangene var der ved siden af døren ind til kælderen også et lille rum. For at få højde nok i dette var der bygget en cementforhøjning

ovenover. Det kaldte vi en "højder". Den kunne bruges til meget forskelligt. F.eks. kunne den gøre det ud for kommandobroen på et skib, eller den kunne bruges som bord. Man kunne også bruge den, når man spillede "terre". Man havde fem marmorklodser på 1x1x1 cm. Man skulle så ved den første øvelse kaste en klods op i luften, og mens den var oppe, skulle man samle en af de andre klodser op og gribe den, der var kastet. Så havde man to klodser i hånden. Når det var lykkedes med alle fire, kunne man gå videre til nogle sværere øvelser.

En af de populære lege var cowboy og indianere. Så delte man sig i to hold og skiltes. Man kunne så gemme sig i buske eller i kældere, og når fjenden kom i nærheden, sprang man frem og råbte: "Døng, døng. Du er død!" Det kom der mange skænderier ud af, for selvfølgelig ramte de andre aldrig. Det bedste var, hvis man kunne snige sig ind på fjenden og overraske ham. Så var der ingen tvivl om, hvem der vandt. Man kunne også dele sig i tyskere og frihedskæmper; men der var næsten aldrig nogen, der ville være tyskere, så det blev hen ad vejen opgivet.

Selvfølgelig var der også kontroverser mellem så mange børn. Jeg havde engang en notesbog, hvor jeg skrev navne op. Når en af de andre havde fået 100 mærker, så skulle de have tæsk. Heldigvis opdagede min mor bogen, og da hun fandt ud af, hvad det gik ud på, fik jeg besked på at smide den ud. Hun var i det hele taget fornuftig. Når det nogle gange endte med slagsmål, og jeg kom op til hende for at beklage mig, var der ikke megen trøst at hente. "Du har sikkert selv været ude om det", var det almindeligste svar. Og det passede jo ofte men ikke altid.

Det var også i gården, at lejerforeningen arrangerede tøndeslagning til fastelavn. Så var vi selvfølgelig klædt ud. Jeg havde det rimeligt nemt, fordi jeg altid kunne låne en uniformsjakke af min far, som var ansat i toldvæsenet. De andre var

oftest klædt ud som vagabonder i gammelt tøj. Et år var jeg dog klædt ud som pige med et tørklæde, hvor min mor havde sat de lyse krøller, som jeg havde som helt lille, og som hun havde klippet af, fast med nåle. Når vi så havde slået katten af tønden, gik vi rundt med raslebøssen og sang "boller op, boller ned". Så skulle folk putte småpenge i bøssen, så vi havde til lidt slik.

Fastelavn 1955. På billedet ses Ebbe Skovdahl Hansen, Henning Bech Johansen og Steen Skovdahl Hansen

Besøg på Emdrupborg - udflugt d. 17. sept. 2019

af Helge Baun Sørensen

De fleste er kørt forbi på Tuborgvej og har kastet et blik ind på den imponerende rødstensbygning på hjørnet af Emdrupvej. Mange af os ved, at den hedder 'Emdrupborg', men det er ikke alle, der har været inde og opleve herlighederne.

Det fik vi mulighed for en eftermiddag i september, hvor bibliotekar Jens Bennedsen tog imod og viste os rundt ude som inde.

På stedet lå førhen et landsted med vid udsigt til Øresund og mod København og med fornem allé, som man stadig kan fornemme på den anden side af Tuborgvej. På stedet har der været højskole i mange år, og i 1941 påbegyndte man opførelsen af 'Deutsche Schule', et prestigebyggeri styret fra Berlin og med den tyske skole i København som samarbejdspartner. Arkitekt var Werner March (1894-1976), som år før havde høstet stor hæder for Olympia Stadion i Berlin.

Emdrupborg som det tager sig ud i dag. I 1942 var der spir og flag på toppen af tårnet, og tyske soldater holdt vagt. Indenfor i tårnet er der indridset i en bjælke: "Dies Land bleibt deutsch". foto hbs

Storslået byggeri

Emdrupborg er et magtfuldt bygværk, som ikke minder om noget andet i Danmark. Dimensionerne er vældigere: vinduer, murværk, trapper, loftshøjde og tårnet, der dengang med spir signalerede ridderborg og magt.

Jens Bennedsen indledte udenfor og pegede på en lang bygning og fortalte, at den i sin tid var gymnastiksal, og oppe under taget var der skydebane i hele bygningens længde. At gå i tysk skole indbefattede dengang mere end bare at læse og skrive.

Vi fik en rundtur til den imponerende aula med søjler og balkon, og ovenpå var vi i festsalen med træbeklædning og høje vinduer i begge sider. En vigtig historie i forbindelse med Emdrupborg er, at den efter krigen lå som et minde om nazisternes herredømme og derfor trængte til at få ændret udtryk. Det blev arkitekt Thomas Havning, kgl. bygningsinspektør 1944-61, der fik den svære opgave at ændre det kraftfulde til det blødere. Betonrækværket i aulaen blev dækket med bånd af lyst træ, kapitælerne på søjlerne blev fjernet, flere trappegelændere blev udskiftet til en dansk model, tårnet fik fjernet spiret, og mange andre 'danificeringer' blev foretaget, udover at byggeriet skulle færdiggøres, da det blev standset under krigen på grund af materialeangel.

Originalt gelænder fra arkitekt Werner Marchs tegnestue finder man stadig på trapperne i Emdrupborg. foto hbs

På toppen

Man kan komme op i tårnet på Emdrupborg ad en snæver hønsestige i metal, og man skal bukke sig en del på vej ud af lemmen øverst oppe. Mange var friske på strabadserne og fik nydt den vide udsigt til alle sider, Grundtvigs Kirken, Herlev Sygehus og Sverige, mens blæsten pustede i hårtotterne.

Jens Bennedsen inviterede endelig indenfor i sin Aladdinshule, der befinder sig i stueetagen. Her opbevares en overdådig samling af anskuelsesbilleder, de farvestrålende tavler, som de fleste kan huske fra skoleklasserne. Det er Europas stør-

ste samling af anskuelsesbilleder, hvor de tidligste er fra 1837, mens det store ryk kom i 1880'erne med den fornyede tryktechnik. Vi måtte godt kigge alt det vi havde lyst til, men ikke røre. Denne samling af litografiske mesterværker af skov, træer, mose, siv, bregner, frøer, fisk, flodkrebs, historiske scenerier – alt hvad man synes, at elever burde vide noget om for 70-100 år siden.

På besøg i den enestående samling af Anskuelsesbilleder, hvor bibliotekar Jens Bennedsen fortæller. Samlingen består af ca. 12.500 danske og udenlandske anskuelsesbilleder især fra 1800-1950 og er Europas største. Dens historie går tilbage til oprettelsen af Dansk Skolemuseum i 1887. Efter lukningen af Dansk skolemuseum i 2008 er samlingen blevet ordnet og registreret og på det seneste også digitaliseret. foto hbs

Vores meget spændende besøg på Emdrupborg rundedes af med kaffe og kage i den smukke kantine, der befinder sig i det kollegium, som Thomas Havning tegnede i tilknytning til Emdrupborg i 1957.

Fakta. 1700-tallet Emdrupgård, landsted for velhavende københavnere, alléen anlægges. 1872-1913 Emdrup Folkehøjskole ledet af Jeppe Tang. 1917-1940 Københavns Kommune anvender stedet bl.a. til husvildeboliger. 1941-42 Deutsche Schule, byggeriet standset på grund af materialemangel. 1945 Indkvartering af flygtninge. 1948 Danmarks Lærerseminarium. 2000 Danmarks Pædagogiske Universitet. 2007 Danmarks Institut for Pædagogik og Uddannelse under Aarhus Universitet (AU).

Ny bog! Husumbogen af Helge Baun Sørensen

Husumbogen blev præsenteret d. 27. november 2019. Bogen er rigt illustreret og er på 132 sider. For medlemmer af Lokalhistorisk Selskab er prisen for Husumbogen 140 kr., for ikke-medlemmer 170 kr. Bogen kan købes på Husum og Brønshøj Bibliotek (i den bemandede åbningstid), i Kulturhuset Pilegården mandag-fredag kl. 8:30-11:00 samt i Lokalhistorisk Arkiv i Pilegården torsdage kl. 18:00-20:00.

Arrangementer og møder

Rundvisning i Moskeen på Vibevej

Tirsdag d. 11. februar 2020 kl. 14-16

Mødested: Vibevej 25-27 2400 NV.

Det var i 2015, at der var indvielse af Imam Ali-Moskeen på Vibevej. Med sin store kuppel og de snoede turkisfarvede tårne, de såkaldte minareter, er den et påfaldende indslag i bybilledet. Hvor der førhen var der hektisk arbejdende fabrikker, er området i dag stilfærdige virksomheder, kontorer og mødelokaler. Vi har bestilt en rundvisning, hvor vi bliver budt indenfor, bliver vist rundt og kan få svar på alle de spørgsmål, vi måtte have.

Kun for medlemmer. Tilmelding: info.lhsbhu@gmail.com

Billedforedrag Det ukendte Brønshøj

Tirsdag d. 18. februar 2020 kl. 19.00

Sted: Brønshøj Bibliotek, Krabbesholmvej 3 2700 Brønshøj

Billedforedrag med Helge Baun Sørensen.

Kom og hør om ukendte steder i Brønshøj. Helge Baun Sørensen har været på jagt i arkiverne og fundet sjove historier fra lokalområdet. Aftenen krydres med billeder og filmklip.

Arrangør Historieklubben

Adgang 50 kr.

Onsdag d. 4. marts 2019 kl. 19.00-21.00

Generalforsamling i Lokalhistorisk Selskab for Brønshøj, Husum og Uterslev

Sted: Ansgarkirken, Mågevej 33, 2400 København NV

Dagsorden iflg. vedtægterne:

1. Valg af dirigent
2. Formandens beretning
3. Godkendelse af det reviderede regnskab
4. Fastsættelse af kontingent
5. Valg til bestyrelsen
  - Valg til bestyrelsen for en toårig periode
  - Valg af bestyrelsessuppleanter
  - Valg af revisor
  - Valg af revisorsuppleant
6. Indkomne forslag
7. Eventuelt

Der indledes med et kort billedshow om industri og virksomheder i 'Pipfuglekvarteret', Mågevej, Vibevej, Glentevej m.m.

Kun for medlemmer. Tilmelding: info.lhsbhu@gmail.com

MobilePay – nyt nummer til betalinger 324850

Lokalhistorisk Selskab har opgraderet sin MobilePay løsning til en virksomhedsløsning. Dette betyder blot, at under MobilePay betaling ved "Vælg modtager" indtastes 324850, hvorefter modtager nu dukker op som "Lokalhistorisk Selskab for Brønshøj". Herefter fortsættes som ved alle betalinger. Lokalhistorisk Selskab er nu blevet en butik på nettet.

Åbent i Lokalhistorisk Arkiv alle torsdage kl. 18:00-20:00 helligdage og skoleferier undtaget

Arkivet befinder sig på 1. sal i Kulturhuset Pilegården, Brønshøjvej 17, hvor alle er velkomne til at kigge forbi. Arkivet rummer en stor billedsamling, som man kan gå på opdagelse i og en imponerende samling af lokalaviser, Brønshøj-Husum Avis 1922-2016, Nordvest Avisen 1960-95, Husum Bladet og Husum Avis alle numre.

Kig forbi, stil spørgsmål og få en hyggelig sludder. Vi tager desuden med kys-hånd imod gamle fotos fra lokalområdet og arkivalier af alle slags.

Lokalhistorisk Selskab for Brønshøj, Husum og Utterslev
Hjemmeside: www.lokalhistorie-bhu.dk
Facebook: Lokalhistorisk for Brønshøj, Husum og Utterslev

Formand: Bo Öhrström, Dyssevænget 74, 2700 Brønshøj, tlf. 4046 9984
e-mail: bo.oehrstroem@gmail.com

Næstformand: Helge Baun Sørensen, Upsalagade 4, st.tv., 2100 Kbh. Ø
tlf. 2423 8280, e-mail: hbs@nr83.com

Kasserer: Anne Brix Christiansen, Dyssevænget 74, 2700 Brønshøj
tlf. 3150 9205, e-mail: anne.brix.christiansen@gmail.com

Anne-Lise Crety, Bjernedevej 13, 2700 Brønshøj, tlf. 3871 4485
e-mail: alk.cre@gmail.com

Svend Ole Nielsen, Birkedommervej 93, 1, 2400 København NV
tlf. 2084 0553, e-mail: svole2@gmail.com

Irene Hjelmslund, Frederiksborgvej 163 st.th, 2400 København NV
tlf. 3967 9054, e-mail: irene@hjelmslund.dk

Yrsa Holm Kristensen, Poppelhusene 33, 2600 Glostrup
tlf. 2325 0236, e-mail: flyr@mail.tele.dk

Suppleanter:

Manfred Crety, Bjernedevej 13, 2700 Brønshøj,
tlf. 3871 4485, e-mail: mcrety@gmail.com

Reidun Jarlhøj, Abrikosvej 3, 2400 København NV
tlf. 6179 8445, e-mail: reidun@linuxmail.org

Lokalhistorisk konsulent:

Christian Kirkeby, tlf. 2546 8917, e-mail: chr.kirkeby@live.dk

Hvis man ønsker at modtage e-mails om Selskabets arrangementer, bedes man indsende egen e-mail-adresse til bo.oehrstroem@gmail.com

Kontingent for juli 2019 – juni 2020: 150 kr.

Bankkonto: Registreringsnummer 9570 kontonummer 4992458

MobilePay: Nummer 324850

Tryk: Tryk & Kopiservice, Toftemosevej 35, 2650 Hvidovre, tlf. 2713 2020